

om, hvad der senere maatte anstafes af Løsøre, ja, man kan endogaa finde Bestemmelser om, at det samme skal gælde om de Gaver, som Manden maatte give sin Hustru, naar Egttestabet er indgaaet, d. desl. Skal den Slags Ting kunne sættes ind i Egttestabter, vil det jo blive en ligefrem Forurettelse af Tredjemand. Det er noget, som maa påses, og jeg kan ikke skønne rettere, end at man, naar man vil frem ad denne Vej, maa gøre det samme her som andetsteds, nemlig udarbejde en Lov om, hvad der skal kunne staa i Egttestabter, eller ogsaa maa man blive ved det gamle og overlade det i hvert enkelt Tilfælde til Justitsministeriet — om man vil til Overøvrigheden, men det er vel naturligt af Hensyn til Ensartetheden, at det bliver hos Justitsministeriet — at undersøge, hvorvidt der er noget til Hinder for Egttestabts Indgaaelse. I øvrigt skal jeg om dette Punkt endnu bemærke, at naar Egttestabterne skulle have Ret til at ordne dette Forhold ved at afgive en kort Erklæring, som den, der slutter Egttestabet, skal koncipere, tror jeg nok, at det, hvis det skal være Sognefogederne, hvem dette paahviler, tit vil have store Vanskeligheder at faa den affattet paa hensigtsmæssig Maade, og navnlig saaledes, at den ikke kommer til at indeholde Ting, som maa siges at være ulovlige. — Naar der siges, at Egttestabter skulle være stempelfri og kunne tinglyses uden Betaling, er det jo en ganske naturlig Konsekvens af, at man vil paahvde, at Egttestabt skal indgaa, thi ellers vilde der vel ikke være nogen Grund til at gøre nogen Forandring. Men naar der staar: „kunne tinglyses“, synes der jo dertil at ligge, at man ogsaa kan lade være at lade dem tinglyse. Der maa imidlertid upaatvivlelig i en Lov om Egttestabt, som indfører en Ordning, der afviger fra den sædvanlige, i det mindste for saa vidt Egttestabten vedrører Forholdene, fordres Tinglysning af Hensyn til Tredjemand.

Naar § 2 bestemmer, at hvis nogen af Parterne er hjemmehørende i Udlandet, maa han, eller hun alligevel opfylde de i § 1, Nr. 9 nævnte Forordninger . . . for saa vidt o. s. v., saa er der upaatvivlelig her kommet noget urigtigt ind i Lovforslaget, som ogsaa henviser til noget urigtigt i § 1, Nr. 9. Det, som Bestemmelsen gaar ud paa, er jo, at der, hvis nogen af Parterne er hjemmehørende i Udlandet, skal tilbejbringes en Attest, svarende til den, som omhandles i § 1, Nr. 9, for saa vidt den eller de berettigede høre hjemme her i Landet. Det kan man imidlertid ikke forlange, hvis den af Parterne, der er hjemmehørende i Udlandet,

har været gift i Udlandet, og Egttestabet er opløst der; thi det, som er det bestemmende her, er ikke, hvor vedkommende hører hjemme, men hvor Egttestabet har hørt hjemme. Egttestabet maa have hørt hjemme her i Landet, for at man kan forlange en saadan Attest. Har Egttestabet hørt hjemme i Udlandet, vil det næppe være Tale om, at man skulde kunne paahvde, at en Attest i saa Henseende skulde staves fra Udlandet, hvor man maaske har ganske andre Arvegangsregler end her. Naar det i § 1, Nr. 9, hedder, at „en Entemand eller Entefter ved skriftligt Bevis fra en Skifteret eller de paagældende Arvinger godtgør at have stiftet eller i det mindste paabegyndt offentlig Skifte“, saa sigter man jo derved til de Entemænd eller Entefter, som høre hjemme her. Der bliver jo altsaa her en Forskel efter § 1, Nr. 9, og § 2, for saa vidt angaar disse Personer, naar de ere hjemmehørende i Udlandet. Forordningen i § 1, Nr. 9, kan imidlertid heller ikke stilles til en Entemand eller Entefter, som hører hjemme her, medens Egttestabet dog ikke har hørt hjemme under dansk Ret. Hvis f. Eks. en Datter har været gift i Tyskland, hvor hans Hustru er død, og han saa rejser her til Danmark, kan der formentlig ikke forlanges en saadan Attest af ham; det antager jeg de ærede Forlagsstillere ville være enige med mig i; det er jo imidlertid kun en Redaktionsforandring, som her behøves. — Saa har jeg endnu kun et Par Bemærkninger tilbage. Jeg kan samstemme med, hvad der fra forskellige Medlemmers Side er anført mod at lade Sognefogeden være den, som paa Landet aflutter de borgerlige Egttestaber, og kan henholde mig til de Betragtninger, som i saa Henseende ere fremkomne. Jeg ser egentlig ikke nogen Grund til, at man vil fravige Reglen i Lov af 13de April 1851, hvorefter man har samme Regel for Købstæderne som for Landet, nemlig, at det er Magistraten eller, hvor der ingen Magistrat er, Byfogeden, Herredsfogeden eller Birkedommeren, der aflutter de paagældende Egttestaber. Naar man anfører som Grund dertil den Byrde, det er for Folk, at de i Stedet for, at de kunne blive hjemme i deres Sogn, og saa Egttestabet afluttet der, skulle rejse til Herredskontoret, forekommer det mig rigtignok, at det er en saare lille Grund. Det Dag ville de dog vel alligevel tage fri for deres Forretninger; at de saa skulle gøre en Rejse til Herredskontoret, som efter Omstændighederne kan være længere, men dog ikke mere lang, end at den kan gøres paa samme Dag, forekommer mig dog ikke at være saa slemt. Man har henvist til rundt omkring